

دانشگاه گنبد کاووس

نشریه "تحقیقات کاربردی اکوفیزیولوژی گیاهی"
دوره چهارم، شماره اول، فروردین و اردیبهشت ۹۶
<http://arpe.gonbad.ac.ir>

ارزیابی تحمل به خشکی ارقام مختلف گندم (*Triticum aestivum* L.) در شرایط دیم و آبیاری تکمیلی

محمد رضا جنگ دوست^{۱*}، مهدی زارعی^۲، غلام علی نورا^۳

^۱ دانش آموخته کارشناسی ارشد گروه زراعت، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد گرگان

^۲ استادیار گروه تولیدات گیاهی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه گنبد کاووس

^۳ دانش آموخته کارشناسی ارشد گروه زراعت، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه گنبد کاووس

تاریخ دریافت: ۱۳۹۵/۱۱/۵ ؛ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۶/۳/۲۰

چکیده

مقدمه: تنش خشکی به عنوان مهم ترین تنش غیرزیستی نقش مهمی در کاهش تولید محصول گیاهان زراعی دارد. به منظور ارزیابی تأثیر تنش خشکی بر صفات زراعی و مورفولوژیکی ۸ رقم گندم آزمایشی در پاییز ۱۳۹۲ در شهرستان گنبد کاووس اجرا گردید.

مواد و روش ها: این طرح به صورت فاکتوریل در قالب طرح بلوک های کامل تصادفی با چهار تکرار اجرا گردید. ارقام گندم (مرورارید، گنبد، N-87-20، N-90-12، کوهدشت، لاین ۱۷، کریم و زاگرس) در دو شرایط دیم و آبیاری تکمیلی مورد بررسی قرار گرفتند. صفاتی از قبیل تعداد روز تا رسیدگی، ارتفاع بوته، طول پدانکل، طول سنبله، عملکرد دانه، عملکرد بیولوژیکی و شاخص برداشت اندازه گیری شد.

نتایج: نتایج نشان داد که ارقام گندم از نظر تمامی صفات مورد بررسی به جز شاخص برداشت تفاوت معنی داری با یکدیگر داشتند. همچنین اثر آبیاری تکمیلی بر تمامی صفات مورد مطالعه به جز شاخص برداشت و طول پدانکل معنی دار بود. از طرفی اثرات متقابل ارقام × محیط برای تمامی صفات به جز عملکرد بیولوژیکی معنی دار نبود. عکس العمل ارقام گندم در هر دو شرایط متفاوت بود، به طوری که تنش خشکی موجب کاهش کلیه صفات مورد ارزیابی مخصوصاً عملکرد دانه (۱۹/۷۲ درصد) و

*نویسنده مسئول: toorangonbad@yahoo.com

عملکرد بیولوژیکی (۱۸/۵۲ درصد) گردید. اگر چه وجود شرایط تنش باعث کاهش عملکرد دانه در ارقام مختلف نسبت به شرایط آبیاری تکمیلی شد؛ ولی مشاهده گردید که بعضی از ارقام در شرایط دیم، تنش خشکی را تحمل کرده و عملکرد نسبتاً قابل قبولی داشتند. با استفاده از محاسبه ضرایب همبستگی، روابط بین صفات تحت شرایط دیم و آبیاری تکمیلی بررسی شد و مشخص گردید؛ صفاتی مثل ارتفاع بوته و طولی بودن پدانکل در تحمل گیاه به خشکی می‌توانند دخیل باشند.

نتیجه‌گیری: به‌طور کلی اکثر صفات مورد بررسی نسبت به خشکی عکس‌العمل منفی نشان دادند و بیشترین آسیب در عملکرد دانه مشاهده شد. مقاوم‌ترین رقم به تنش خشکی از نظر عملکرد دانه رقم لاین ۱۷ بود. با توجه به نتایج پژوهش و داده‌های به‌دست آمده اعمال آبیاری تکمیلی در گندم‌های دیم تأثیری معنی‌دار بر افزایش عملکرد دانه داشت.

واژه‌های کلیدی: آبیاری تکمیلی، تحمل خشکی، صفات زراعی و مورفولوژیکی، رقم، گندم

مقدمه

گندم یکی از قدیمی‌ترین غلات است. این گیاه در کشور ما یکی از محصولات اصلی است و در سطحی معادل ۱/۵ میلیون هکتار در شرایط آبی و دیم کشت می‌شود. در کشور ما این محصول از نظر سطح زیر کشت در رتبه اول قرار دارد که ۶۰ درصد آن به اراضی دیم اختصاص دارد. حداقل بارندگی مورد نیاز که بتوان این گیاه را به‌صورت دیم کاشت، ۲۵۰ میلی‌متر در سال می‌باشد (Tajbakhsh and Pourmirza, 2003).

گیاهان در اثر خشکی، علاوه بر واکنش‌های فیزیولوژیک، تغییرات مورفولوژیک نیز از خود نشان می‌دهند (Yordanov *et al.*, 2003). بررسی‌های انجام گرفته در محیط‌های تنش و بدون تنش نشان می‌دهد که میزان حساسیت ارقام گندم به خشکی متفاوت بوده و این حساسیت بستگی به شدت خشکی محیط دارد (Sarmdnia and Kochaki, 1992). روزیل و هامبلین (Rosiell and Hamblin, 1981)، بیان کردند ارقامی که در شرایط تنش گزینش می‌شوند در شرایط فاقد تنش عملکرد نسبتاً پایینی دارند. اکرم و همکاران (Akram *et al.*, 2004) در بررسی شش ژنوتیپ گندم در شرایط تنش نتیجه‌گیری کردند که، عملکرد دانه در صورت بروز تنش رطوبتی کاهش می‌یابد. محققان مختلف با انجام آزمایشاتی تحت هر دو شرایط، به این نتیجه رسیدند که رقمی مطلوب و پایدار است که در هر دو شرایط تنش و بدون تنش بهترین واکنش را بدهد (Fernandez, 1992; Fisher and Maurer, 1978). مودرا (Mudra, 1965) در آزمایش‌هایی که در مورد تحمل به خشکی در ارقام ایرانی انجام داد، پی برد که ارقام آذر، روشن، ریحانی، عدل و سفید که هم در آزمایش آبی و هم دیم عملکرد نسبتاً خوبی داشتند، بیشترین مقاومت به خشکی را نشان دادند.

با توجه به این که کشور ایران به لحاظ قرار گرفتن در ناحیه خشک و نیمه خشک جهان از نزولات آسمانی محدودی برخوردار است، با برنامه ریزی و استفاده اصولی از امکانات می توان از کاهش تولید در سال های کم باران جلوگیری کرد (Keshavarz et al., 2002). رابطه مستقیم میزان عملکرد در تولید زراعت دیم با شرایط طبیعی حاکم از یک سو و تغییرات سال به سال بارش، مقدار و نحوه پراکنش (توزیع) آن، نوسانات درجه حرارت و عدم وقوع بارندگی در بخشی از سال زراعی و غیره سبب می شوند که ریسک و خطرپذیری در زراعت دیم بالا بوده و ضریب اعتماد و درجه ثبات و پایداری تولید، اندک باشد. از شیوه و راهبردهای مدیریتی فنی-زراعی مؤثر، می توان اعمال مدیریت آبیاری تکمیلی و تک آبیاری را نام برد که تعیین رقم مناسب، زمان کاشت و میزان افزایش عملکرد با آبیاری تکمیلی، از جمله مسائل مرتبط با آن است (Tavakouli, 2003). آبیاری تکمیلی تکنیکی قابل استفاده در مکان هایی است که گیاه زراعی می تواند با بارندگی طبیعی به تنهایی رشد کند، ولی آب اضافی توسط آبیاری تکمیلی ثبات عملکرد را بهبود می بخشد (Perrier and Salkini, 1991).

نورود (Nor wood, 1995) در بررسی های خود بر روی آبیاری تکمیلی در کشت مداوم گندم و سورگوم علوفه ای و تناوب های مختلف به این نتیجه رسید که در تناوب هایی که گندم آبیاری تکمیلی شده متوسط عملکرد ۲۶ درصد بیشتر از شرایط دیم بود. نتایج برخی تحقیقات در ایران نیز حاکی از افزایش عملکرد تحت تأثیر آبیاری تکمیلی بوده است. در منطقه گرگان آبیاری تکمیلی دو رقم فلات و Pri به ترتیب باعث افزایش ۱۳۳۰ و ۱۰۱۵ کیلوگرم در هکتار نسبت به تیمار شاهد شد (Azari et al., 1994). مرادمند (Moradmand, 1991) در چهارمحال و بختیاری نشان داد که دو نوبت آبیاری تکمیلی در مراحل گل دهی و دانه بستن باعث افزایش محصول شد؛ به طوری که عملکرد تیمار آبیاری برابر ۱۰۷۵ و بدون آبیاری ۳۶۲ کیلوگرم در هکتار بود. طهماسبی سروسستانی و همکاران (Tahmasebi et al., 2001)، بیان کردند که تیمار آبیاری در هر یک از مراحل نمو گندم، سبب افزایش عملکرد دانه در شرایط آبیاری تکمیلی نسبت به تیمار شاهد (شرایط دیم) به میزان ۲۸۹ کیلوگرم در هکتار (معادل ۱۸ درصد) شد.

مواد و روش ها

به منظور بررسی تأثیر تنش خشکی بر صفات زراعی و مورفولوژیکی در ۸ رقم مختلف گندم آزمایشی در سال زراعی ۹۳-۱۳۹۲ در استان گلستان و در شهرستان گنبد کاووس به اجرا در آمد. این طرح در قالب طرح بلوک های کامل تصادفی و تجزیه مرکب با چهار تکرار اجرا گردید. عامل a شامل ۸ رقم مختلف گندم و عامل b شامل شرایط دیم و آبیاری تکمیلی در نظر گرفته شد. ارقام مورد استفاده شامل مرورارید (شماره ۱)، گنبد (شماره ۲)، N-87-20 (شماره ۳)، N-90-12 (شماره ۴)،

کوهدهشت (شماره ۵)، لاین ۱۷ (شماره ۶)، کریم (شماره ۷) و زاگرس (شماره ۸) بودند. هر بلوک شامل ۸ رقم و هر رقم در ۸ خط ۵ متری کشت گردید، فاصله خطوط کاشت از یکدیگر ۲۵ سانتی‌متر بود. میزان بذر مصرفی براساس وزن هزار دانه محاسبه گردید. خاک زمین مورد آزمایش از نوع لوم سیلتی و با $pH=8$ بود

در شرایط دیم هیچ‌گونه آبیاری صورت نگرفت و متکی به بارندگی سالانه منطقه بود. در شرایط آبیاری تکمیلی؛ از مرحله خوشه‌دهی به بعد هر ۱۰ روز یک‌بار آبیاری صورت گرفت قطعه زمین‌های مورد آزمایش در پاییز ۱۳۹۲ به مقدار ۵۰ کیلوگرم کود فسفاته (فسفات آمونیوم)، ۲۵ کیلوگرم کود پتاس، ۲۵ کیلوگرم کود نیتروژنه در هکتار در زمان کاشت کودپاشی گردید. سپس دیسک و ماله زده شد. برای از بین بردن علف‌های هرز از علف‌کش توفوردی ۱/۵ لیتر در هکتار در فروردین ماه استفاده شد. صفات مورد مطالعه شامل: مدت زمان رسیدگی، ارتفاع بوته، طول پدانکل، طول سنبله، عملکرد دانه، عملکرد بیولوژیکی و شاخص برداشت بود. کلیه محاسبات آماری مورد نیاز با استفاده از نرم‌افزارهای EXCEL، MSTATC و SAS انجام شد و برای مقایسه میانگین‌ها از آزمون چند دامنه‌ای دانکن در سطح احتمال ۵ درصد استفاده شد.

نتایج و بحث

نتایج تجزیه واریانس نشان داد که، ارقام گندم از نظر صفات ارتفاع بوته، طول پدانکل، طول سنبله و مدت زمان تا رسیدگی تفاوت معنی‌داری با یکدیگر داشتند؛ هم‌چنین اثر آبیاری تکمیلی بر صفات ارتفاع بوته، طول سنبله و مدت زمان تا رسیدگی معنی‌دار بود؛ در حالی‌که بر طول پدانکل معنی‌دار نبود. مطابق نتایج، اثرات متقابل رقم در محیط بر این صفات فوق معنی‌دار نبود (جدول ۱). ارتفاع بوته در زمان رسیدگی گیاه به‌عنوان یک عامل در واکنش گیاه به خشکی در نظر گرفته می‌شود، ولی اعتقاد بر این است که ارتفاع بوته به‌خودی خود اثر به‌خصوصی بر روابط آب در گیاه ندارد و تعیین ارتفاع مناسب برای شرایط تنش خشکی، با در نظر گرفتن سایر ملاحظات زراعی صورت می‌گیرد (Blum, 1988). در این تحقیق آبیاری تکمیلی ارتفاع بوته را نسبت به شرایط دیم ۷ درصد افزایش داده است (جدول ۲). تیمار آبیاری تکمیلی توأم با استفاده بیشتر از رطوبت ناشی از بارندگی‌های بهاره، سبب طولانی شدن دوره رشد محصول و در نتیجه افزایش ارتفاع گیاه گردید. مشابه این نتیجه را توکلی (Tavakouli, 2003)، با بیان این‌که آبیاری تکمیلی سبب افزایش ارتفاع بوته گندم دیم شد، گزارش کرد.

جدول ۱- تجزیه واریانس صفات مورد مطالعه در ۸ رقم گندم تحت شرایط دیم و آبیاری تکمیلی
Table 1- Analysis of variance of studied traits in 8 wheat cultivars under rain-fed and supplemental irrigation conditions

منبع تغییرات S.O.V	درجه آزادی DF	ارتفاع بوته Plant height	طول پدیکل Peduncle length	طول سنبله Spike length	روز تا رسیدن Number of days to maturity
تکرار Replication	4	168.03 ^{ns}	9.87 ^{ns}	1.15 ^{ns}	13.79 ^{ns}
عامل A (رقم) Factor A (cultivar)	7	244.39*	53.23**	4.34**	182.69**
عامل B (محیط) Factor B (Environment)	1	498.35**	4.59 ^{ns}	11.34**	666.76**
محیط × رقم A × B	7	6.74 ^{ns}	5.91 ^{ns}	0.09 ^{ns}	18.69 ^{ns}
خطا Error	39	7.7	8.65	0.22	11.12
ضریب تغییرات CV (%)		4.31	21.28	5.84	1.71

ns, * and **: non-significant difference, significant difference at the level of five and one percent probability, respectively.
ns, * and **: بدون معنی تفاوت و معنی دار بودن تفاوت احتمالی پنج و یک درصد.

جدول ۲- مقایسه میانگین اثرات متقابل رقم × محیط بر صفات مورد مطالعه ۸ رقم گندم تحت شرایط دیم و آبیاری تکمیلی

Table 2- Comparison of the mean interactions of cultivar (A) × environment (B) on studied traits of 8 wheat cultivars under rain-fed and supplemental irrigation conditions

رقم × محیط A × B	ارتفاع بوته Plant height (cm)	طول پدانکل Peduncle length (cm)	طول سنبله Spike length (cm)	روز تا رسیدگی Number of days to maturity
دیم				
Rainfed				
1	58.25 jkl	10.25 ef	8.5 bc	192.3 fghi
2	63.50 d-i	13.50 b-f	6.25 f	197.0 a-f
3	60.75 g-k	13.25 b-f	8.75 bc	187.8 ijk
4	55.75 l	11.25 ef	8.00 cd	193.8 d-h
5	57.25 kl	11.75 cdef	7.50 de	193.3 efgh
6	62.00 f-j	13.50 b-f	6.75 ef	184.0 kl
7	67.00 c-g	16.50 a	8.25 cd	182.0 l
8	63.00 e-i	13.75 b-f	7.50 de	195.3 defg
آبیاری تکمیلی				
Supplemental irrigation				
1	60.25 hijk	9.75 f	9.25 ab	197.3 a-f
2	68.00 cd	13.50 b-f	7.00 e	202.3 a
3	63.25 e-i	12.25 cdef	9.50 a	202.3 a
4	61.00 g-k	11.50 def	8.5 bc	199.0 abcd
5	64.25 d-h	12.50 cdef	8.00 cd	198.5 a-e
6	65.75 cdef	14.00 b-f	7.5 de	188.5 hijk
7	67.50 cde	13.70 b-f	8.5 c	186.8 jkl
8	67.25 cde	13.25 bcdef	8.00 cd	198.8 a-e
میانگین Average	64.30	13.82	8.03	194.63

میانگین‌هایی که در هر ستون، دارای حرف مشترک می‌باشند، براساس آزمون دانکن در سطح احتمال پنج درصد اختلاف معنی‌داری با همدیگر ندارند.

Means in each column followed by similar letters are not significantly different at the % 5 probability level (Duncan's Test).

طول پدانکل، در شرایط آبیاری تکمیلی و دیم بلندترین و کوتاه‌ترین رقم به ترتیب متعلق به ارقام ۷ در دیم و ۱ در آبی بود (جدول ۲). در آزمایش مشابهی محمدی و همکاران (Mohamadi et al., 2006)، بیان کردند که در شرایط تنش، میزان تولید به‌ویژه در مراحل آخر دوره رشدی به قدرت انتقال مجدد مواد در گیاه وابسته می‌شود. یکی از مهم‌ترین قسمت‌های گیاه در این رابطه، طول پدانکل می‌باشد. با افزایش طول پدانکل وزن هزار دانه افزایش می‌یابد. گل پرور و همکاران (Golparvar et al., 2006)، طی بررسی تجزیه عاملی صفات مرفولوژیک و مورفوفیزیولوژیک در ژنوتیپ‌های گندم نان تحت شرایط تنش و بدون تنش خشکی اظهار کردند که در هر دو محیط افزایش طول پدانکل می‌تواند منجر به بهبود انتقال آسمیلات‌ها در ژنوتیپ‌های گندم نان شود طول سنبله یک صفت ژنتیکی است که رابطه مستقیمی با سایر اجزاء عملکرد دارد، اگرچه افزایش طول سنبله می‌تواند پتانسیل تعداد گلچه‌ها را افزایش دهد، اما شرایط محیطی خصوصاً تنش رطوبت در عدم باروری آن‌ها مؤثر است (Rawson, 1971). در این تحقیق در شرایط آبیاری تکمیلی و دیم بیشترین طول سنبله متعلق به رقم ۳ و کم‌ترین متعلق به ارقام ۲ و ۶ بود. با توجه به معنی‌دار شدن عامل محیط، طول سنبله در شرایط آبیاری تکمیلی نسبت به شرایط دیم ۸/۸۴ درصد بیشتر بود (جدول ۲). شرایط تنش رطوبتی سبب کاهش طول سنبله نسبت به شرایط آبیاری تکمیلی گردید. با توجه به نتایج به‌دست آمده می‌توان گفت که رقم ۳ از لحاظ طول سنبله ارزشمند است و می‌توان از آن در برنامه‌های اصلاحی بهره برد. نورمند مؤید و همکاران (Normand et al., 2001)، تأثیر رژیم آبیاری را بر طول سنبله معنی‌دار بیان کردند. صفت طول سنبله اصلی، در شرایط نرمال و هم‌چنین شرایط دیم، اثر مستقیمی بر روی عملکرد داشت.

در شرایط آبیاری تکمیلی از لحاظ تعداد روز تا رسیدگی، ارقام ۲ و ۳ و ارقام ۷ و ۶ به‌عنوان دیررس‌ترین و زودرس‌ترین شناخته شدند. در شرایط دیم رقم ۲ به‌عنوان دیررس‌ترین و ارقام ۶ و ۷ به ترتیب به‌عنوان زودرس‌ترین ژنوتیپ شناخته شدند. با توجه به معنی‌دار شدن عامل محیط، میانگین کل روزها تا زمان رسیدن در آبیاری تکمیلی با ۱۹۷ روز نسبت به شرایط دیم با ۱۸۲ روز طولانی‌تر بود، که نمایان‌گر این است که تنش رطوبتی در کل باعث کاهش تعداد روز تا رسیدگی در ارقام مورد ارزیابی گردیده است (جدول ۲). صفت زودرسی در دیم یک صفت مطلوب جهت فرار از تنش‌های آخر فصل می‌باشد. براساس گزارش رحیمیان و بنایان (Rahimian and Banayn, 1996) سطح معقولی از زودرسی می‌تواند یک سیاست اصلاحی مؤثر در افزایش پایداری عملکرد گندم در مناطق خشک باشد. عملکرد بالای دانه در چنین مناطقی می‌تواند با استفاده از ارقام زودرس که تاریخ سنبله‌دهی آن‌ها هم‌زمان با پایان فصل بارندگی باشد، به‌دست آید. برتری نسبی عملکرد دانه ارقام زودرس در شرایط خشکی در آزمایش‌های به‌نژادی به اثبات رسیده است (Blum, 1988).

جدول ۳- تجزیه واریانس صفات مورد مطالعه در ۸ رقم گندم تحت شرایط دیم و آبیاری تکمیلی
Table 3- Analysis of variance of studied traits in 8 wheat cultivars under rain-fed and supplemental irrigation conditions

منبع تغییرات S.O.V	درجه آزادی DF	عملکرد دانه Gram yield	عملکرد بیولوژیکی Biological yield	شاخص برداشت Harvest index
تکرار Replication	4	108089.42 ^{ns}	1426598.96 ^{ns}	26.95 ^{ns}
عامل A (رقم) Factor A (cultivar)	7	420113.96 ^{**}	3593316.38 ^{**}	56.08 ^{ns}
عامل B (محیط) Factor B (Environment)	1	1914785.04 ^{**}	13455037.50 ^{**}	11.34 ^{ns}
محیط × رقم $A \times B$	7	36492.13 ^{ns}	272981.25 [*]	12.28 ^{ns}
خطا Error	39	56333.68	117066.67	27.96
ضریب تغییرات CV (%)		18.50	9.31	15.19

ns, * and **: non-significant difference, significant difference at the level of five and one percent probability, respectively
ns و **: به ترتیب عدم وجود اختلاف معنی دار و اختلاف معنی دار در سطوح احتمال پنج و یک درصد.

جدول ۴- مقایسه میانگین اثرات متقابل رقم × محیط بر صفات مورد مطالعه ۸ رقم گندم تحت شرایط دیم و آبیاری تکمیلی

Table 4- Comparison of the mean interactions of cultivar × environment on studied traits of 8 wheat cultivars under rain-fed and supplemental irrigation conditions

رقم × محیط Cultivar×Environment	عملکرد دانه Grain yield (kg/h)	عملکرد بیولوژیکی Biological yield (kg/h)	شاخص برداشت Harvest index (%)
دیم			
Rainfed			
1	853.3 ij	2619 lmn	33.00 ab
2	915.3 hij	2725 klmn	33.25 ab
3	947.0 hij	2498 mn	37.75 ab
4	789.5 j	2450 n	30.00 b
5	1267.0 b-h	3279 hijk	38.75 ab
6	1540.0 abc	4035 a	38.75 a
7	11980 c-i	3768 efgh	31.50ab
8	1289.0 a-h	3775 efgh	34.00 ab
آبیاری تکمیلی			
Supplemental irrigation			
1	1213.0 c-i	3153 ijkl	38.25 ab
2	1197.0 c-i	3450 ghij	34.50 ab
3	1464.0 a-e	3908 defg	36.50 ab
4	10.65 e-j	3163 ijkl	33.25 ab
5	1685.0 a	4430 bcd	38.00 ab
6	1638.0 ab	4289 cde	38.25 ab
7	1555.0 abcd	4913 ab	31.75 ab
8	1363.0 a-g	4301 cde	32.00 ab
میانگین کل Total average	1282.84	3674.71	34.82

میانگین‌هایی که در هر ستون، دارای حرف مشترک می‌باشند، براساس آزمون دانکن در سطح احتمال پنج درصد اختلاف معنی‌داری با همدیگر ندارند.

Means in each column followed by similar letters are not significantly different at the % 5 probability level (Duncan's Test).

نتایج تجزیه واریانس نشان داد که، ارقام گندم از نظر صفات عملکرد دانه، عملکرد بیولوژیکی و شاخص برداشت تفاوت معنی داری با یکدیگر داشتند؛ هم چنین اثر آبیاری تکمیلی بر عملکرد دانه و عملکرد بیولوژیکی معنی دار بود؛ در حالی که بر شاخص برداشت معنی دار نبود. مطابق نتایج بدست آمده از این تحقیق، اثرات متقابل رقم در محیط برای عملکرد بیولوژیکی معنی دار بود، ولی بر عملکرد دانه و شاخص برداشت معنی دار نبودند (جدول ۳).

افزایش عملکرد دانه گندم از مهم ترین اهداف به نژادی و به زراعی در زراعت دیم است. تغییرات سالانه نزولات، نحوه توزیع آن و عدم تناسب درجه حرارت و بارندگی در ابتدا و اواخر فصل زراعی سبب می شود که در زراعت دیم ضریب اعتماد، درجه ثبات و پایداری عملکرد کم باشد (Caliandro and Boari, 1992). در شرایط آبیاری تکمیلی بیشترین عملکرد دانه مربوط به ارقام ۵ و ۶ و کم ترین مربوط به رقم ۴ بود. در شرایط دیم بیشترین عملکرد دانه به ترتیب مربوط به ارقام ۶ و ۸ و کم ترین مربوط به ارقام ۴، ۱ و ۲ بود. رقم ۵ که در شرایط آبیاری تکمیلی بیشترین عملکرد دانه را دارا بود، با اعمال شرایط تنش (دیم) عملکرد آن کاهش یافت. متوسط عملکرد دانه در محیط دیم و آبیاری تکمیلی به ترتیب ۱۱۴۱/۶۵ و ۱۴۲۴/۱ کیلوگرم در هکتار بود (جدول ۴). در کل می توان نتیجه گرفت که آبیاری تکمیلی ۲۴/۷ درصد عملکرد دانه را افزایش داده و تنش آبی موجب کاهش عملکرد گردید. نوروود (Norwood, 1995)، در بررسی های خود بر روی آبیاری تکمیلی در کشت مداوم گندم و سورگوم علوفه ای و تناوب های مختلف به این نتیجه رسید که در تناوب هایی که گندم آبیاری تکمیلی شده، متوسط عملکرد ۲۶ درصد بیشتر از شرایط دیم بود. طهماسبی سروسستانی و همکاران (Tahmasebi et al., 2001) بیان کردند که تیمار آبیاری در هر یک از مراحل رشد گندم، سبب افزایش عملکرد دانه در شرایط آبیاری تکمیلی نسبت به تیمار شاهد (شرایط دیم) به مقدار ۲۸۹ کیلوگرم در هکتار (معادل ۱۸ درصد) شد.

عملکرد بیولوژیکی، در شرایط دیم رقم ۶ به ترتیب بیشترین و رقم ۴ کم ترین تولید بیولوژیکی را داشتند. در شرایط آبیاری تکمیلی رقم ۷ بیشترین و ارقام ۱ و ۴ کم ترین تولید بیولوژیکی را به خود اختصاص دادند. وجود اثرات متقابل رقم در محیط نشان دهنده این واقعیت است که ارقام در محیط های دیم و آبیاری تکمیلی عملکردهای متفاوتی داشته اند. میانگین کل عملکرد بیولوژیکی در محیط دیم و آبیاری تکمیلی به ترتیب ۳۳۰۰/۱ و ۴۰۴۸/۸۵ کیلوگرم در هکتار بود (جدول ۴). نتایج تحقیقی نشان داده است که عملکرد بیولوژیک و شاخص برداشت در افزایش عملکرد دانه در غلات نقش مهمی دارند (Rosielle and Frey, 1975).

شاخص برداشت بیانگر توان ژنوتیپ در اختصاص دادن بیشتر مواد فتوسنتزی در جهت عملکرد اقتصادی (دانه) می باشد (Mohamadi et al., 2006). در شرایط آبیاری تکمیلی تمام ارقام از لحاظ

شاخص برداشت در یک گروه جای گرفتند که بیشترین شاخص برداشت مربوط به ارقام ۱ و ۶ و کمترین مربوط به ارقام ۷ و ۸ بود. در شرایط دیم رقم ۶ بیشترین و رقم ۴ با ۳۰ درصد، از کمترین شاخص برداشت برخوردار بودند (جدول ۴). در مجموع ژنوتیپ ۶ در شرایط دیم دارای شاخص برداشت و عملکرد دانه بیشتری بود (جدول ۴). می‌توان چنین توصیف نمود که ژنوتیپ‌هایی که از شاخص برداشت بالاتری در شرایط تنش برخوردار هستند، در زمان پر شدن دانه از ذخایر مربوط به ساقه‌ها و اجزای رویشی در جهت پر شدن دانه خوب استفاده نموده‌اند.

درصد تغییرات ناشی از شرایط تنش بر روی کلیه صفات در جدول ۵ آورده شده است. با توجه به مقادیر به‌دست آمده برای صفات، مشاهده می‌شود که بیشترین آسیب ناشی از تنش خشکی مربوط به عملکرد دانه (۱۹/۶۸ درصد) بوده که با در نظر گرفتن درصد تغییرات صفات می‌توان چنین استنباط کرد که این آسیب ناشی از کاهش شدید عملکرد بیولوژیک، طول سنبله و ارتفاع بوته می‌باشد. به‌طور کلی تمام صفات عکس‌العمل منفی نشان داده‌اند و میانگین هر صفت در محیط تنش (دیم) کاهش یافت (جدول ۵).

جدول ۵- میانگین صفات در شرایط دیم و آبیاری تکمیلی و درصد تغییرات صفات

Table 5- Average traits in rain-fed and supplemental irrigation and percentage changes in traits

صفت Trait	درصد تغییرات Percentage change	آبیاری تکمیلی Supplementary irrigation	دیم Dry conditions
تعداد روز تا رسیدگی Number of days to maturity	2.67	197.22	191.96
ارتفاع بوته Plant height (cm)	6.57	66.52	62.15
طول پدانکل Peduncle length (cm)	3.13	14.04	13.60
طول سنبله Spike length (cm)	8.23	8.38	7.69
عملکرد دانه Grain yield (kg/h)	19.72	1.42	1.14
عملکرد بیولوژیکی Biological yield (kg/h)	18.52	4.05	3.30
شاخص برداشت Harvest index (%)	1.96	35.17	34.48

دونالد و هامبلین (Donald and Hamblin, 1976) گزارش کردند که افزایش عملکرد غلات دانه ریز عمدتاً به علت افزایش ضریب برداشت می باشد و امکان افزایش عملکرد از طریق افزایش عملکرد بیولوژیک و ضریب برداشت هر دو شرایط وجود دارد. در مورد گندم، آستین (Austin, 1980) معتقد است که با به گزینی در شاخص برداشت می توان عملکرد را تا ۲۰ درصد افزایش داد و اظهار عقیده کرد که می توان شاخص برداشت را تا حدود ۶۰ درصد افزایش داد. کلارک و همکاران (Clark et al., 1984) طی بررسی نشان دادند که شاخص برداشت در شرایط آبی بیشتر از شرایط دیم می باشد. فیشر و مورر (Fisher and Maurer, 1978) اظهار کردند که دلیل کاهش شاخص برداشت این است که تولید ماده خشک کمتر از عملکرد دانه تحت تأثیر خشکی قرار می گیرد؛ ولی شرایط تنش خیلی زیاد که سبب کاهش عملکرد به میزانی بیشتر از ۵۰ درصد بشود اثری بر روی شاخص برداشت ندارد.

تخمین ضرایب همبستگی فنوتیپی بین صفات مورد مطالعه برای شرایط آبیاری تکمیلی و دیم در جدول های ۶ و ۷ آمده است. انتخاب غیرمستقیم در نسل های اولیه اصلاحی از طریق صفاتی که همبستگی خوبی با عملکرد دانه داشته و وراثت پذیری به مراتب بیشتر از عملکرد داشته باشند، یکی از استراتژی های مهم اصلاحی است. تجزیه ضرایب همبستگی صفات مختلف با عملکرد دانه به تصمیم گیری در مورد اهمیت نسبی این صفات و ارزش آنها به عنوان معیارهای انتخاب کمک می نماید (Fernandez, 1992; Golparvar et al., 2006).

ضریب همبستگی بین عملکرد دانه و تعداد روز تا رسیدن در شرایط دیم منفی و غیر معنی دار بود، اما در شرایط آبیاری تکمیلی منفی و معنی دار بود ($I=0/32$). در شرایط دیم چون ممکن است در زمان پر شدن دانه، گیاه با تنش خشکی مواجه شود، لذا هر چه گیاه زودرس تر باشد، عملکرد دانه بیشتر خواهد بود. زودرس بودن می تواند در افزایش پایداری عملکرد در مناطق خشک مؤثر باشد. مشابه نتیجه آزمایش حاضر در شرایط آبی دبرا و همکاران (Debra et al., 1984) رابطه منفی بین عملکرد دانه با طول دوره پر شدن دانه را گزارش کردند. نتیجه متفاوت در شرایط آبی توسط سیمن و همکاران (Simane et al., 1993) مبنی بر رابطه مثبت و معنی دار بین عملکرد دانه با دوره پر شدن دانه را گزارش نمودند.

Table 6- Correlation between studied traits in eight wheat cultivars under supplementary irrigation conditions

ns, * and **: non-significant difference, significant difference at the level of five and one percent probability, respectively.

۱۵

جدول ۷- همبستگی بین صفات مورد مطالعه در هشت رقم گندم تحت شرایط دیم

Table 7- Correlation between studied traits in eight wheat cultivars under rain-fed conditions

روز تا رسیدن	روز تا رسیدن	ارتفاع بوته	طول پدانکل	طول سنبه	طول سنبه	عملکرد بیولوژیکی	شاخص برداشت	عملکرد دانه
Number of days to maturity	Plant height	Peduncle length	Spike length	Biological yield	Harvest index	Grain yield		
1	0.001	0.169	-0.259	-0.141	0.047	-0.099		
ارتفاع بوته	1							
طول پدانکل	0.461**	1						
طول سنبه	-0.032	0.153	1					
عملکرد بیولوژیکی	0.627**	0.404*	-0.019	1				
شاخص برداشت	0.024	-0.011	-0.196	0.061	1			
عملکرد دانه	0.487**	0.290*	-0.158	0.817**	0.614**	1		
Grain yield								

ns, * and **: non-significant difference, significant difference at the level of five and one percent probability, respectively.

رابطه بین عملکرد دانه و ارتفاع گیاه در هر دو شرایط دیم و آبیاری تکمیلی مثبت و معنی دار بود. مشابه این آزمایش همبستگی مثبت و معنی داری بین عملکرد دانه و ارتفاع بوته گزارش شده است (Briggs and Aytenfisu, 1980; Monyo and Whittington, 1971). رابطه بین عملکرد دانه و طول پدانکل در شرایط آبیاری تکمیلی مثبت و معنی دار بود ($r=0/304$)، اما در شرایط دیم مثبت و غیر معنی دار بود ($r=0/290$). رابطه بین عملکرد دانه و طول سنبله در هر دو محیط دیم و آبیاری تکمیلی ضعیف و غیر معنی دار بود. عطار باشی و همکاران (Atarbashi et al., 2002)، طی آزمایش مشابهی هیچ گونه همبستگی بین عملکرد دانه با طول سنبله مشاهده نکردند؛ درحالی که سایر پژوهش ها نتایج دیگری همبستگی مثبت و معنی داری در شرایط بدون تنش به دست آورده اند (Tarinejad et al., 2000; Normand et al., 2001).

همبستگی بین عملکرد دانه با عملکرد بیولوژیکی و شاخص برداشت در هر دو شرایط دیم و آبیاری تکمیلی مثبت و بسیار معنی دار به دست آمد. با افزایش عملکرد بیولوژیک، عملکرد دانه نیز افزایش می یابد، این موضوع احتمالاً به خاطر تخصیص مقدار بیشتری از مواد تولیدی اندام های هوایی به دانه ها می باشد. این نتایج با یافته های طاهری مازندرانی (Taheri Mazandarani, 2003)، در طی آزمایش مشابهی مطابقت دارد. با توجه به این که شاخص برداشت دانه از نسبت عملکرد دانه به بیوماس به دست می آید؛ لذا این رابطه مورد انتظار است. مورگان و کوندون (Morgan and Condon, 1988)، همبستگی مثبت بین شاخص برداشت و عملکرد دانه گزارش کردند.

نتیجه گیری

بنابراین از نتایج به دست آمده می توان نتیجه گیری کرد که مقاوم ترین رقم به تنش خشکی از نظر عملکرد دانه، رقم ۶ بود. به طور کلی اکثر صفات مورد بررسی نسبت به خشکی عکس العمل منفی نشان دادند و بیشترین آسیب در عملکرد دانه مشاهده شد، با توجه به نتایج پژوهش و داده های به دست آمده اعمال آبیاری تکمیلی در دیمزارهای گندم تأثیری معنی دار بر عملکرد دانه داشت. تعیین تنوع ژنتیکی از نظر کلیه صفات، اولین و اساسی ترین گام در جهت مطالعات تحمل به خشکی می باشد. چرا که به واسطه آن می توان ارقام را در گروه های مختلف طبقه بندی و در مواقع لازم از آن ها استفاده کرد. پیشنهاد می شود که برای تعیین تنوع ژنتیکی از روش های مولکولی نیز استفاده شود. با توجه به وجود اثرات متقابل رقم در محیط برای اکثر صفات مورد مطالعه پیشنهاد می گردد؛ آزمایشات مشابهی در چند مکان و چند سال به صورت آبیاری تکمیلی و دیم انجام گردد.

منابع

- Akram H.M., Sarfaraz M.S., Allahyar K.A., Sahi Nadeem M.A. 2004. Drought tolerance studies of wheat genotypes. Pakistan Journal Biological Science, 7 (1): 90-92.
- Atarabashi M., Galeshi S., Soltani A., Zeynli A. 2002. Relationship between phenology and physiological traits with wheat grain yield in dry-land conditions. Iranian Journal of Agricultural Science, 33 (1): 21-28.
- Austin R.B. 1980. Physiological limitations to cereal yield and ways of reducing them by breeding. Opportunities for Increasing Crop Yields, Pitman Publication, London, Pp: 3-19.
- Azari Kh., Eslami K., Jafarbay J. 1994. Investigation of the effect of supplemental irrigation on the production of wheat Flat and Pri in the Gonbad area. Research Report, Department of Soil and Water Research of Gorgan, Pp: 1-5.
- Blum A. 1988. Plant Breeding for Stress Environments. CRC., Press Inc., USA, 223 p.
- Briggs K.G., Aytenfisu A. 1980. Relationships between morphological characters above the flag leaf node and grain yield in spring wheat. Crop Science, 20: 350-354.
- Caliandro A., Boari F. 1992. Supplementary irrigation in arid and semi-arid regions. International Conference on Supplementary Irrigation and Drought Water Management, 1: 320-335.
- Clark J.M., Smith T.F.T., Mccaig T.N., Green D.G. 1984. Growth analysis of spring wheat cultivars of varying drought resistance. Crop science, 4: 537-541.
- Debra D.M., Czaplewski S.J., Rasmusson D.C. 1984. Grain filling duration and yield in spring barley. Crop Science, 24: 1101-1105.
- Donald C.M., Hamblin J. 1976. The biological yield and harvest index of cereals as agronomic and plant breeding criteria. Advances in Agronomy Journal, 28: 361-405.
- Fernandez G.C.J. 1992. Effective selection criteria for assessing plant stress tolerance. Proceeding of a Symposium, Tawan, Pp: 257-270.
- Fisher R.A., Maurer R. 1978. Drought Tolerance in spring wheat cultivars. I. Grain yield Response. Australian Journal of Agricultural Research, 29: 897-912.
- Golparvar O.R., Ghandeha M.R., Zali A.A., Ahmadi A., Hervan A.M., Pir-Balouti Gh. 2006. Factor analysis of morphological and morphophysiological traits in bread wheat genotypes (*Triticum aestivum* L.) under stress and drought stress conditions. Journal of Research and Development, 72: 59-52.
- Keshavarz A., Kamali M., Dehghani A.B., Hamid Nejad M., Sadri B., Heidary A. 2002. Summary of the plan for increasing yield and production of wheat rain-fed of country. Ministry of Agriculture.

- Mohammadi Gh., Majidi A., Bihmta M., Heydari Sharif Abad H. 2006. Evaluation of drought stress on morphological traits in a number of wheat cultivars. *Journal of Research and Development*, 73: 192-185.
- Monyo J.H., Whittington W.J. 1971. In heritance of plant growth characters and their relations to yield in wheat substitution Lines. *Journal of Agriculture Science*, 76: 169-172.
- Moradmand R. 1991. Evaluation of supplementary irrigation on wheat cv. Omid. Research Report, Department of Soil and Water Research of Chaharmahal and Bakhtiari Province.
- Morgan J.M., Condon A.G. 1988. Water use, grain yield, and osmo regulation in wheat. *Australian Journal of Plant Physiology*, 13: 523-532.
- Mudra A. 1965. A method for testing drought resistance in wheat. Near East Wheat Barley Improvement Production Project, FAO. 2 (1): 28-29.
- Normand Moeid F.M., Rostami E., Ghandeha M.R. 2001. Investigation of morphological characteristics of bread wheat and its relationship with yield under stress and non-stress conditions. *Iranian Journal of Agricultural Science*, 32 (4): 785-797.
- Norwood C.A. 1995. Comparison of limited irrigated vs. dry land cropping system in the U.S. great plains. *Agronomy Journal*, 87: 737-743.
- Perrier E.B., Salkini A.B. 1991. Supplemental irrigation in the Near East and North Africa. Kluwer Academic Publishers.
- Rawson H.M. 1971. The contribution of stem reserver to grain development in a range of wheat cultivars of different height. *Australian Journal of Agricultural Research*, 22: 563-851.
- Rosiell A.A., Hamblin J. 1981. Theoretical aspects of selection for yield in stress and non-stress environments. *Crop science*, 21: 943-946.
- Rosielle A.A., Frey K.J. 1975. Application of restricted selection indices for grain yield improvement in oats. *Crop Science*, 15: 544-547.
- Sarmdnia Gh., Kochaki A. 1992. Physiological Aspects of Rain-fed Farming. Second Edition, Publications University of Mashhad, 426 p.
- Simane B., Stuik P.C., Nachit M.M., Peacock J.M. 1993. Ontogenetic analysis of yield components and yield stability of durum wheat in Water- Limited environments. *Euphytica*, 71: 211-219.
- Taheri Mazandarani M. 2003. Evaluation of resistance of different barley genotypes to water deficit stress (after flowering). M.Sc. Thesis in Agriculture. Faculty of Agriculture, Karaj Branch.
- Tahmasebi Sarvestani Z., Rohei A., Modars Sani M. 2001. Investigation of quantitative and qualitative characteristics of yield of wheat genotypes under

- supplementary irrigation conditions. Journal of Agricultural Sciences of Iran, 10: 147-156.
- Tarinejad A., Moghadam M., Shakiba H., Saidei A. 2000. Analyzes of correlation coefficients of grain yield with direct and indirect effects through alternative traits under aquatic conditions and seasonal water shortage stress in autumn wheat genotypes. Abstract of the Articles of the 6th Congress of Crop and Plant Breeding, Babolsar, 111 p.
- Tavakouli A. 2003. Effect of Different supplemental irrigation and nitrogen quantities on yield and yield components of drought wheat cv. Sabalan. Journal of Seedlings and Seeds, 3 (19): 367-381.
- Yordanov I., Velikova V., Tsonev T. 2003. Plant response to drought and stress tolerance. Bulgarian Journal of Plant Physiology, Pp: 187-206.